

MARTA ALBU

**LES CARACTERES DE THEOPHRASTE
ENTRE PHILOSOPHIE, POETIQUE ET MORALE**

**THE THEOPHRASTUS' *CHARACTERS*
BETWEEN PHILOSOPHY, POETRY AND MORAL**

Abstract: The problem of the purpose of Theophrastus' *Characters* was one of the most intricate in the study of the work. Critics have suggested that the work has links with ethics, rhetoric: some of them saw a comedy of character, while the others were trying to show a poetic purpose or pure entertainment, a narrative, a work of fiction or a philosophical work. Being so many contradictory views, we show that Theophrastus' *Characters* is a work that continues the moralist tradition who practiced a kind of representative discourse, both mimetic and moral, the *éthopée* - a genre between literature and knowledge, and that it can be practiced by all the "moral sciences" history, anthropology, psychology, etc. - referring to the human reality by indirect mean of phenomenological representation of the ethos. Having a decisive influence on the birth of the modern novel and the humanities, the *Characters* are a field shared by several experts, a "middle ground" where philosophers, poets and historians gather to study moral behavior.

Keywords: Theophrastus, characters, description, *ethopée*, ethos.

**CARACTERELE LUI TEOFRAST
ÎNȚRE FILOSOFIE, POETICĂ ȘI MORALĂ**

Rezumat: Problema finalității *Caracterelor* lui Teofrast a fost una dintre cele mai complexe în studiul operei. Criticii au sugerat că lucrarea are legături cu etica, cu retorica, unii dintre ei au văzut o comedie de caracter, în timp ce alții au încercat să demonstreze un scop pur poetic sau de divertisment, o narațiune, o operă de ficțiune sau o operă filosofică. Existând, în timp, atât de multe opinii contradictorii, încercăm să arătăm că este o lucrare care se înscrie în tradiția moralistă care a practicat un gen de discurs reprezentativ, atât mimetic, cât și moral, etopeea - un gen transversal care se află la intersecția ideală între literatură și cunoaștere, și că acesta poate fi practicat de toate "științele morale": istoria, antropologia, psihologia, etc. - referindu-se la realitatea umană prin mijlocul indirect al unei reprezentări fenomenologice a *ethosului*. Având o influență decisivă asupra nașterii romanului modern și al științelor umaniste, *Caracterele* sunt un „câmp comun” care poate fi „împărțit” de mai mulți experți, o "cale de mijloc" în care filozofii, poeții și istoricii se alătură pentru a studia comportamentul moral.

Cuvinte cheie: Teofrast, caractere, descriere, etopee, ethos.

SONJA MEIBL
DER MENSCH GEHÖRT IN DAS EREIGNIS. EINE
AUSEINANDERSETZUNG MIT HEIDEGGERS SCHRIFT
„ZEIT UND SEIN“

Abstract: This essay tries to examine and clarify Heidegger's way of thinking concerning the problematic of the relationship between Being and time, which is revealed by Heidegger's „es gibt“ (it is given). The argumentation is focused on Heidegger's attempt thinking Being without beings. It requires reflecting Being without adopting for this purpose an anthropological point of view. Such a task of thinking becomes necessary, because otherwise there would be no possibility for him to bring into view the being of what is today all over the world. For Heidegger the relations and connections between Being and time are constituted by the essential structure of the so-called Appropriation, which the human being belongs to. Both, Being and time are determined in their own, belonging together. The human being has to experience by his own that the Appropriation appropriates. It is to follow Heidegger's intention of his lecture, presenting the Being itself as the event of Appropriation.

Keywords: Heidegger, Being, Time, Appropriation, Event.

OMUL FACE PARTE DIN EVENIMENTUL FIINȚEI. UN STUDIU CRITIC
PRIVIND LUCRAREA *TIMP ȘI FIINȚĂ* A LUI HEIDEGGER

Rezumat: Prezentul eseu are ca obiectiv principal examinarea critică a modului în care Heidegger concepe relația dintre Ființă și Timp, relația trasată pornind de la ceea ce Heidegger înțelege prin conceptul de „dat“ (es gibt). Analiza are ca punct focal încercarea lui Heidegger de a teoretiza conceptul de Ființă fără a face apel la vreo particularizare a acestuia, ca ființă *in concreto*. O astfel de încercare presupune, după cum ne spune Heidegger, tematizarea Ființei în afara oricărui demers antropologic de analiză. Acesta deoarece, ceea ce se dorește aici este evidențierea a ceea ce Ființa este în mod necesar, iar nu particular, accidental. Pentru Heidegger, relația dintre Ființă și Timp se constituie pe structura a ceea ce el numește Aneignung (apropriere), caracteristică constitutivă ființei umane. Pornind de la aceasta, Ființa și Timpul sunt descrise de Heidegger ca fiind elemente corelative, ca aparținându-și unul altuia. Din acest punct de vedere, ființa umană este cea care evidențiază modul în care se întâmplă „aproprierea”; ea este, urmând demesul teoretic heideggerian, cea care evidențiază Ființa ca eveniment al „aproprierii”.

Cuvinte cheie: Heidegger, Ființă, Timp, Apropriere, Eveniment.

**ADRIANA NEACȘU
LA METHODE SARTRIENNE POUR LA RECHERCHE
DES FAITS HISTORIQUES**

THE SARTRE'S METHOD FOR SEARCHING HISTORICAL FACTS

Abstract: Sartre appreciates much Marx, considering that his vision on the market of history is basically correct. But the Marx' heuristic method mechanically used and wrong-intentionally from his descendants, has been transformed into a sterile and completely destructive formalism. So in order to find the truth of history, he believes that a different method is required, which can highlight the irreducible individuality of each fact, method also able to illuminate the general meanings and their most intimate aspects. This new method, which Sartre names "the progressive-regressive" method makes continuous "goes and comes" from the age to the individuals' biography, that it incessantly deepens one in the light of the other. Therefore, the method is heuristic, being able to discover the new elements in history. Its objective is to find reality as a concrete and alive whole; otherwise the corps of history becomes a corpse or a skeleton, than it does not interest anybody anymore. This method does not want to neglect any gesture, any attitude, any aspect of the individual's experience, because it considers them all important for man, the creator of history, whose material is deeply engraved of his subjectivity. It has the great merit of being flexible, not at least dogmatic, and open for any other auxiliary method. In proposing this method, Sartre clearly and proficiently speaks of the theoretical and practical impasse of Marxism in the twentieth century.

Key words: Sartre, Marxism, history, historical fact, "the progressive-regressive" method, praxis, individual, social group.

METODA SARTREANĂ DE CERCETARE A FAPTELOR ISTORICE

Rezumat: Sartre apreciază opera lui Marx, socotind că viziunea sa asupra mersului istoriei este, în principiu, corectă. Dar metoda euristică a lui Marx, folosită în mod mecanic și cu rea credință de către succesorii săi, a fost transformată într-o formă sterilă și total distructivă. Deci, pentru a afla adevărul istoriei, el crede că se impune o cu totul altă metodă, care ar putea pune în evidență ireductibila individualitate a fiecărui fapt, metodă capabilă să-i lumineze deopotrivă semnificațiile generale și cele mai intime aspecte. Această nouă metodă, pe care Sartre o numește «progresiv-regresivă», realizează un «du-te-vino» continuu de la epocă la biografia indivizilor, aprofundând neîncetat pe una în lumina celeilalte. Din această cauză, metoda este euristică, putând descoperi noul în istorie. Scopul său este de a regăsi realitatea ca totoalitate concretă și vie, altfel corpul istoriei devine un cadavru sau un schelet care nu mai interesează pe nimeni. Această metodă nu vrea să neglijeze nici un gest, nici o atitudine, nici un aspect al experienței individului, pentru că ea le consideră pe toate semnificative pentru om, subiectul istoriei, a cărei țesătură este imprimată cu

profunda sa subiectivitate. Ea are marele merit de a fi suplă, nedogmatică, deschisă la orice altă metodă auxiliară. Propunând această metodă, Sartre vorbește cu luciditate și competență despre impasul teoretic și practic al marxismului în secolul XX.

Cuvinte cheie: Sartre, marxism, fapt istoric, metodă progresiv-regresivă, praxis, individ, grup social

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 29 (1/2012)

CONSTANTIN STOENESCU
MODELUL SECI AL PRODUCERII CUNOAȘTERII ORGANIZAȚIONALE.
O EVALUARE EPISTEMOLOGICĂ

Abstract: Scopul acestui studiu este acela de a oferi o reconstrucție sistematică a dezbaterii care a urmat propunerii de către Nonaka și Takeuchi a unui model teoretic al producerii cunoașterii la nivel organizațional, așa-numitul Model SECI. Motorul procesului de creație a cunoașterii științifice îl constituie patru moduri de transformare a cunoașterii, și anume, socializarea, externalizarea, combinarea și internalizarea. Principalul proces al acestui model în spirală îl constituie interacțiunea multiplă dintre cunoașterea tacită și cunoașterea explicită. Față de acest model au fost formulate mai multe obiecții pe care studiul le prezintă dintr-o perspectivă epistemologică. În cele din urmă, versiunea inițială a modelului a fost revizuită. Conceptul de *ba* inspirat din filosofia japoneză și ideea de active de cunoaștere reprezintă ultimele noutăți în domeniu. Firește, dezbaterea este încă deschisă.

Cuvinte cheie: managementul cunoașterii, cunoaștere organizațională, modelul SECI, cunoaștere tacită și explicită, conceptual de *ba*.

THE SECI MODEL OF ORGANIZATIONAL KNOWLEDGE.
AN EPISTEMOLOGICAL APPRAISAL

Abstract: The aim of this study is to offer a systematic reconstruction of the debate which followed after the Nonaka and Takeuchi's theoretical proposal regarding a model of knowledge production at the level of an organization, the so-called SECI Model. The *engine* of knowledge creation process is the conversion of knowledge in four modes – socialization, externalization, combination and internalization. In this spiral model the main process is a multiple interaction between tacit and explicit knowledge. But many objections against this model were advanced. This study tried to encompass the most of them, first of all those with an epistemological content. As a result of the critical debate, the initial version of SECI Model was revised and extended. The concept of *ba* and the idea of knowledge assets were the last theoretical comers. But the debate is still open to new developments.

Keywords: knowledge management, organizational knowledge, the SECI model, tacit and explicit knowledge, concept of *ba*

DARIUS PERSU
HACKINGS MANIPULATIVER REALISMUS UND FINES NATÜRLICHE
ONTOLOGISCHE
INSTELLUNG: EIN KRITISCHER VERGLEICH VON STÄRKEN UND
SCHWÄCHEN BEIDER POSITIONEN

HACKING'S „MANIPULATIVE REALISM“ AND FINE'S „NATURAL
ONTOLOGICAL ATTITUDE“: A CRITICAL ANALYSIS OF THE
STRENGTHS AND WEAKNESSES OF BOTH POSITIONS

Abstract: This work relates to the so-called Realism-Antirealism debate, which is one of the very important topics of present debates in the field of philosophy of science. In the context of the analysis, the argumentation of I. Hacking will be here critically examined, who by his „Manipulative Realism“ offers an interesting and innovative defence of scientific realism. In the third and fourth part of the essay a brief discussion is led on the possibility of overcoming the above-mentioned debate, which in the NOA-theory („The Natural Ontological Attitude“) of A. Fine will find an important start-point.

Keywords: Realism, Antirealism, Manipulative Realism, The Natural Ontological Attitude, Philosophy of Science.

REALISM ȘI ANTIREALISM ÎN FILOSOFIA ȘTIINȚEI. O ANALIZĂ
COMPARATIVĂ PRIVIND TEZA LUI I. HACKING DESPRE ”REALISMUL
MANIPULATIV” (MANIPULATIVE REALISM) ȘI CEA AL LUI A. FINE
DESPRE ”ATITUDINEA ONTOLOGICĂ NATURALĂ” (NATURAL
ONTOLOGICAL ATTITUDE)

Rezumat: Lucrarea prezentă are ca obiect de analiză disputa filosofică dintre concepțiile realiste și cele antirealiste cu privire la statutul ontologic al entităților teoretice din știință. Ca fiind reprezentativ pentru argumentele actuale care susțin punctul de vedere realist, este prezentat aici așa-numitul ”realism manipulativ” (manipulative realism), numit și ”realism al entităților” (entity-realism), dezvoltat de filozoful canadian Ian Hacking. O abordare inedită în direcția depășirii impasului în care pare să se afle amintita dispută, este oferită spre discuție de teoria filosofului american Arthur Fine publicată sub denumirea ”Natural Ontological Attitude” (atitudinea ontologică naturală), prescurtată N.O.A.. Aceasta va face obiectul de analiză al ultimelor două părți ale lucrării.

Cuvinte-cheie: realism, antirealism, realism manipulativ, N.O.A., filosofia științei

CĂTĂLIN STĂNCIULESCU
EVALUAREA DIALECTICA A APELULUI LA VALORI IN
ARGUMENTAREA DELIBERATIVA PUBLICA

Rezumat: Articolul de față oferă un exemplu de modelare argumentativă a așa-numitelor cazuri de „dezacord profund” (Fogelin, 1985; Lugg, 1986; Friemann, 2005, Turner and Wright, 2005; Kock, 2003, 2007a, 2007b, 2009a, 2009b) pentru unele dintre dialogurile din *Antigona* lui Sofocle (Krabbe, 1990), folosind scheme de argumentare de tipul *Argumentului otrăvirii fântânii prin lipsa de imparțialitate datorată apartenenței sau afilierei la un grup*, *Argumentului Ad Hominem Situațional*, *Argumentul otrăvirii fântânii ca argument Ad Hominem* (Walton, 2006). Câteva consecințe vor fi formulate în privința statului dialectic a așa-numitelor „angajamente incompatibile” în relație cu cazurile de irelevanță argumentativă evidențiate prin aplicarea acestor scheme.

Cuvinte cheie: scheme argumentative, Douglas Walton, dialog conflictual, modelare a cazurilor de „dezacord profund”, irelevanță, „angajamente incompatibile”

DIALECTICAL EVALUATION OF THE APPEAL TO VALUES
IN DELIBERATIVE ARGUMENTATION

Abstract: This paper uses the argumentation schemes for The Situationally Disqualifying Type of Ad Hominem Argument, Poisoning the Well by Alleging Group Bias, and Poisoning the Well as Ad Hominem Argument (Walton, 2006) to model some cases of so-called „deep disagreement” (Fogelin, 1985; Lugg, 1986; Friemann, 2005, Turner and Wright, 2005; Kock, 2003, 2007a, 2007b, 2009a, 2009b) as identified in some of the classic dialogues in the Sophocles’ *Antigone* (Krabbe, 1990).

Keywords: Argumentation Schemes, Douglas Walton, quarrel as a type of argumentation dialogue, „deep disagreement”, irrelevance, clashing commitments

ANA BAZAC
DEUS EX MACHINA: PHILOSOPHIE D’UN TROPE LITTERAIRE

DEUS EX MACHINA: PHILOSOPHY OF A LITERARY TROPE

Abstract : The paper starts from Aristotle’s view concerning the literary trope *deus ex machina*. Nietzsche’s reference to this trope opens the path to the critique of the modern society. The last chapter of the work emphasises both the concept of human

freedom as it is encircled by the modern relations and the attempts to escape them. There are two aspects related to this concept: freedom as relationship of the real with its illusions and the question of the human limits. These aspects are illustrated by two institutions embodying the principle of *deus ex machina*: lottery, as gambling, and corruption. Therefore this principle proves to be a pattern of behaviour in front of the social anankè: behaviour suggesting the force of the social constraints not only as exterior determinism over men but also as imprint within the human conscience.

Keywords: *deus ex machina*, freedom, necessity, lottery, corruption.

DEUS EX MACHINA: FILOSOFIA UNUI TROP LITERAR

Rezumat : Lucrarea pleacă de la concepția lui Aristotel privind tropul literar *deus ex machina*. Referința lui Nietzsche la acest trop deschide critica societății moderne. Ultima parte pune în evidență conceptul de libertate umană, încercuit de relațiile moderne dar și de încercările de a se elibera de ele. Cele două aspecte menționate vizează libertatea ca relație între real și iluzie și problema limitelor umane. Aceste aspecte sunt ilustrate de două instituții care întruchipează principiul *deus ex machina* : loteria, ca joc al hazardului, și corupția. Astfel acest principiu este un model de comportament în fața necesității sociale. Într-adevăr, acest comportament sugerează forța constrângerilor sociale nu doar ca determinism exterior asupra oamenilor ci și ca impregnându-se în conștiința umană și transformând-o.

Cuvinte cheie : *deus ex machina*, filosofie, libertate, necesitate, loterie, corupție.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 29 (1/2012)

BRICE POREAU

LE CONCEPT DE RECONNAISSANCE DU GENOCIDE

THE CONCEPT OF GENOCIDE RECOGNITION

Abstract: The aim of this article is to explain why an extension of the theory of recognition by Axel Honneth is needed in the context of the genocide, and particularly, the genocide occurred in Rwanda in 1994. Then, we will give a new definition of the recognition in this case. The genocide is a singular phenomenon, with paroxysmic violence. That's why the theory of recognition unveiled in the 90's by Honneth has to be extended. The Hegelian philosophical point of view, pointed out by Honneth, seems to be not significant in the context of negation of humanity. During the spring of 1994, in a few months, more than 800000 victims were murdered. Then, a period of reconstruction occurred. Nevertheless, the past is still revealing a present with the scarce of the genocide. The concept of recognition is not sufficient for single relations but recognition is necessary to understand the ability of a collective memory. What is recognition in this terrific context? How to extend the theory, the struggle, initialized by Honneth?

Keywords: theory of recognition, genocide, Axel Honneth, Rwanda

CONCEPTUL DE RECUNOAȘTERE A GENOCIDULUI

Rezumat : Teoria recunoașterii a fost stabilită în anii 1990 mai ales de către Axel Honneth, ea însăși fiind întemeiată pe filosofia hegeliană. Totuși, această teorie, care este stabilită pe trei nivele, ne permit, să folosim conceptul de recunoaștere într-un context foarte specific : cel al genocidului, și, mai precis, în exemplul genocidului ruandez ? Scopul articolului nostru este de a prezenta rațiunile unei extinderi necesare a teoriei recunoașterii a lui Honeth, pentru a-i permite o aplicare în cadrul genocidului. Să ne emintim că genocidul ruandez a avut loc în 1994, și, în câteva luni, a provocat mai mult de 800000 de victime. Într-un astfel de context de violență paroxistică, recunoașterea poate permite un început de reconstrucție, într-o țară în care trecutul va rămâne pentru totdeauna o cicatrice a prezentului. Conceptul de recunoaștere nu poate atunci să apară doar ca un concept între indivizi, ci trebuie să permită și stabilirea unei memorii colective. Ce este recunoașterea într-un astfel de context ? Cum să extinzi teoria, lupta propusă inițial de Honeth ?

Cuvinte cheie : teoria recunoașterii, genocid, Axel Honneth, Ruanda

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 29 (1/2012)

**HERBERT HRACHOVEC
MEDIEN-ESCHATOLOGIE**

MEDIA ESCHATOLOGY

Abstract:Digital network technology has dramatically changed traditional notions of writing and literacy. The continuum of Western culture, usually thought to begin with Homer and to lead up to the present time, has been faced with a rupture caused by new communication protocols operative on a global scale. A number of philosophers trying to respond to this challenge have been influenced by Martin Heidegger's "Seinsgeschichte" (History of Being) which is supposed to contain hidden secrets of the rapport of humans to the force of Being itself. It is often overlooked that this kind of overarching historical construction was used by Heidegger to support Nazi Germany's conquests and to encourage German troops even after the war had turned into a national disaster. This article traces some of the connections between Heidegger's version of armageddon and present day accounts of media eschatology.

Keywords : culture, digital network, media, eschatologie, communication, Martin Heidegger, Being

ESCATOLOGIA MEDIA

Rezumat:Tehnologia privind rețelele digitale de comunicare a modificat în mod dramatic sensul noțiunilor de scris și de alfabetizare. În continuumul culturii vestice, considerat ca începând cu Homer și întinzându-se până în zilele noastre, identificăm

o modificare radicală cauzată de utilizarea la nivel global a așa-numitelor protocoale de date în format digital. Mulți dintre filosofii care au încercat să răspundă acestei noi provocări își fundează analizele pe conceptul heideggerian de "Istorie a Ființei" (Seinsgeschichte), despre care se presupune că ar conține ingredientii secreți ai raporturilor oamenilor cu însăși "forța" Ființei. Privitor la aceasta, se omite adesea că un astfel de demers de supraarhivare istoricistă a fost folosit de Heidegger pentru a susține cuceririle Germaniei naziste și pentru a încuraja trupele militare germane, chiar și atunci când era deja de mult clar că aceste "cuceriri" se transformaseră într-un dezastru național. Articolul prezent schițează câteva conexiuni ale versiunii heideggeriană a armagedonului cu cea trasată de eschatologia media a presei de azi. **Cuvinte cheie:** cultură, rețelele digitale, media, comunicare, escatologie, Martin Heidegger, Ființa.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 29 (1/2012)

**CRISTOPHER VASILLOPULOS
THE GENII IN THE BOTTLE.
KNOWLEDGE AND THE CHOSEN KNOWERS**

Abstract: Edward Said's major work, *Orientalism*, demonstrates the pernicious effects of the perpetuation of certain fallacies about knowledge on the peoples of the Middle East and others who have been in no position to resist the political implications of this sort of knowledge when it is applied by Western scholars and the governments they serve, directly or indirectly. In this essay I hope to deepen Said's analysis as it concerns knowledge in its various guises, a process which I believe will radicalize his already disturbing conclusions. My research on the roots of the Nazi Movement has deepened my appreciation of Said's Orientalism, especially of the centrality of the 'Other.'

Keywords: Knowledge, the Known, The Other, Edward Said, Max Weber

DUHURILE DIN STICLĂ. CUNOAȘTEREA ȘI CUNOSCĂTORII ALEȘI

Rezumat : Lucrarea majoră lui Edward Said, *Orientalism*, demonstrează efectele periculoase ale perpetuării anumitor erori despre cunoaștere asupra popoarelor din Orientul Mijlociu și asupra altora care nu sunt în măsură să reziste implicațiilor politice ale acestui tip de cunoștințe atunci când sunt aplicate de către savanții din Vest și de către guvernele pe care ei le servesc, în mod direct sau indirect. În acest eseu sper să aprofundez analiza lui Saïd despre cunoaștere, în diversele sale ipostaze, un proces care cred ca va radicaliza concluziile sale deja îngrijorătoare. Cercetarea mea cu privire la originile mișcării naziste a aprofundat aprecierea mea despre orientalismul lui Saïd, în special despre centralitatea „Celuilalt”.

Cuvinte cheie : Cunoaștere, Cunoscătorul, Celălalt, Edward Said, Max Weber